

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 17ης Απριλίου 1997 *

Στην υπόθεση C-351/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bayerisches Verwaltungsgericht München (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Selma Kadiman

και

Freistaat Bayern,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, την οποία έλαβε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, όσον αφορά την προώθηση της συνδέσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, P. J. G. Kartheyn, H. Ragnemalm και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer

γραμματέας: D. Loulerman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η S. Kadiman, εκπροσωπούμενη από τον R. Gutmann, δικηγόρο Στουτγάρδης,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. de Salins και τον C. Chavance, αντίστοιχα υποδιευθυντή και γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών,
- η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τον A. Bos, νομικό σύμβουλο του Υπουργείου Εξωτερικών,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. Sack, νομικό σύμβουλο,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της S. Kadiman, εκπροσωπηθείσας από τον R. Gutmann, της Γερμανικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τον E. Röder, Ministerialrat του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, της Γαλλικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τον C. Chavance, και της Επιτροπής, εκπροσωπηθείσας από τον J. Sack, κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιανουαρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 14ης Ιουνίου 1995, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Νοεμβρίου 1995, το Bayerisches Verwaltungsgericht München υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, όσον αφορά την προώθηση της συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80). Το Συμβούλιο Συνδέσεως συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα μεταξύ, αφενός, της Τουρκικής Δημοκρατίας και, αφετέρου, των κρατών μελών της ΕΟΚ και της Κοινότητας και η οποία συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της S. Kadiman, Τουρκίδας υπηκόου, και του Freistaat Bayern, σχετικά με την άρνηση παράτασεως της αδειάς διαμονής της στη Γερμανία.
- 3 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 έχει ως εξής:

«1. Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 περί ελεύθερης προσβάσεως των μελών της οικογενείας του στην απασχόληση, ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κρατους μέλους,

— εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί ένα έτος στο κράτος αυτό, δικαιούται ανανεώσεως της αδειάς εργασίας του στον ίδιο εργοδότη, αν εξακολουθεί να κατέχει θέση εργασίας·

- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τρία έτη, και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούται να αποδεχθεί άλλη προσφορά εργασίας, στο ίδιο επάγγελμα, που του υποβάλλεται υπό ομαλές συνθήκες από άλλον εργοδότη της επιλογής του και καταγράφεται από τις υπηρεσίες απασχολήσεως του οικείου κράτους μέλους·
- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη, έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους».

Στη συνέχεια, το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 ορίζει τα εξής:

«Τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, στα οποία έχει επιτραπεί να ζήσουν μαζί του,

- εφόσον έχουν απασχοληθεί νομίμως επί τρία τουλάχιστον έτη, και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούνται να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας·
- εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί πέντε τουλάχιστον έτη, έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα.

Τα τέκνα Τούρκων εργαζομένων που έχουν ολοκληρώσει την επαγγελματική τους κατάρτιση εντός της χώρας υποδοχής μπορούν, ανεξαρτήτως της διαρκείας διαμονής τους στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας εντός αυτού, υπό τον όρο ότι ο ένας από τους γονείς έχει ασκήσει νόμιμη εργασία επί τρία τουλάχιστον έτη εντός του εν λόγω κράτους μέλους».

- 5 Οι δύο αυτές διατάξεις περιέχονται στο κεφάλαιο II (Κοινωνικές διατάξεις), τμήμα 1 (Θέματα σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων), της αποφάσεως 1/80.
- 6 Από τη δικογραφία της κύριας δίκης προκύπτει ότι η Kadiman συνήψε γάμο το 1985, σε ηλικία δεκαπέντε ετών, με Τούρκο υπήκοο ο οποίος κατοικεί και εργάζεται νομίμως στη Γερμανία από το 1977. Το 1988, στον σύζυγο της Kadiman χορηγήθηκε άδεια διαμονής απεριόριστης διάρκειας στο εν λόγω κράτος μέλος.
- 7 Στις 17 Μαρτίου 1990, οι γερμανικές αρχές επέτρεψαν στην Kadiman να εγκατασταθεί στη Γερμανία στο πλαίσιο της συγκεντρώσεως της οικογένειας. Η Kadiman εγκαταστάθηκε τότε στον τόπο κατοικίας του συζύγου της στο Ruhpolding (Γερμανία).
- 8 Τον Ιούλιο του 1990, οι γερμανικές αρχές χορήγησαν στην Kadiman άδεια διαμονής η οποία έληξε στις 14 Μαΐου 1991 και, στη συνέχεια, παρατάθηκε έως τις 14 Μαΐου 1993.
- 9 Εξάλλου, χορηγήθηκε στην Kadiman άδεια εργασίας προκειμένου να εργαστεί στο Ruhpolding κατά το χρονικό διάστημα από 6 Φεβρουαρίου 1991 έως 1 Φεβρουαρίου 1992.
- 10 Τον Σεπτέμβριο του 1991, ο Kadiman δήλωσε στις αρχές του Ruhpolding ότι ζούσε σε διάσταση με τη σύζυγό του από πέντε μηνών περίπου, ότι είχε κινήσει διαδικασία διαζυγίου στην Τουρκία και ότι η σύζυγός του είχε επιστρέψει στη χώρα καταγωγής της στις 7 Σεπτεμβρίου 1991.
- 11 Στις 4 Φεβρουαρίου 1992, η Kadiman ενεγράφη στο Ruhpolding ως κατοικούσα σε διεύθυνση διαφορετική από αυτή του συζύγου της. Την 1η Απριλίου 1992,

εγκατέστησε την κατοικία της στο Bad Reichenhall (Γερμανία), όπου της χορηγήθηκε νέα άδεια εργασίας, ισχύουσα αρχικά για την περίοδο από 6 Απριλίου 1992 έως 5 Απριλίου 1995, της οποίας όμως η διάρκεια της ισχύος τροποποιήθηκε δύο φορές, την πρώτη από 30 Οκτωβρίου 1992 έως 29 Οκτωβρίου 1995 και, στη συνέχεια, από 1 Ιουλίου 1993 έως 30 Ιουνίου 1994, λόγω του ότι η Kadiman άλλαζε κάθε φορά εργοδότη.

12 Με απόφαση της 4ης Μαΐου 1992, το Landratsamt Traunstein μείωσε τη διάρκεια της ισχύος της αδειάς διαμονής της Kadiman και της επέβαλε να εγκαταλείψει το γερμανικό έδαφος, λόγω του ότι δεν ζούσε μαζί με τον σύζυγό της. Η απόφαση αυτή, ωστόσο, ακυρώθηκε στις 21 Μαΐου 1992, λόγω του ότι, με τη μετακόμισή της στο Bad Reichenhall, η Kadiman υπήχθη στην αρμοδιότητα του Landratsamt Berchtesgadener Land.

13 Τον Ιούλιο του 1992, η Kadiman εξήγησε στην ανωτέρω υπηρεσία ότι ζούσε πλέον σε διάσταση με τον σύζυγό της, διότι την κακομεταχειριζόταν και την απατούσε. Κατ' αυτήν, διάφορες απόπειρες να ξαναζήσουν μαζί είχαν αποτύχει, καθόσον ο σύζυγός της τη χτυπούσε και την είχε εκδιώξει από τη συζυγική εστία. Εξάλλου, η Kadiman δήλωσε ότι διέμεινε στην Τουρκία από τις 7 Σεπτεμβρίου 1991 ευρισκόμενη σε διακοπές με τον σύζυγό της, η διαμονή της εκεί όμως παρατάθηκε χωρίς τη θέλησή της έως την 1η Φεβρουαρίου 1992, λόγω του ότι ο σύζυγός της υπεξαίρεσε το διαβατήριό της προτού αναχωρήσει μόνος του για τη Γερμανία, και ότι η ίδια μπόρεσε να επιστρέψει στο γερμανικό έδαφος μόνον αφού της χορηγήθηκε θεώρηση (βίζα) με ημερομηνία 22 Ιανουαρίου 1992.

14 Με απόφαση της 5ης Ιανουαρίου 1993, το Landratsamt Berchtesgadener Land όρισε τη διάρκεια της ισχύος της αδειάς διαμονής της Kadiman μόνον μέχρι τις 26 Ιανουαρίου 1993 και την απείλησε με απέλαση αν δεν εγκατέλειπε τη Γερμανία εντός δύο μηνών, με την αιτιολογία ότι οι σύζυγοι Kadiman δεν ζούσαν πλέον κάτω από την ίδια στέγη.

15 Στη συνέχεια, ο Kadiman δήλωσε ότι ήταν πρόθυμος να ξαναρχίσει την έγγαμη συμβίωση, οπότε η απόφαση αυτή ανακλήθηκε και χορηγήθηκε στην Kadiman, στις 13 Μαΐου 1993, νέα άδεια διαμονής ισχύουσα έως τις 14 Μαΐου 1994.

- 16 Ωστόσο, οι σύζυγοι εξακολούθησαν να ζουν χωριστά, οπότε, στις 13 Οκτωβρίου 1993, το Landratsamt Berchtesgadener Land περιόρισε έως τις 19 Οκτωβρίου 1993 τη διάρκεια της ισχύος της αδειάς διαμονής της Kadiman και την υποχρέωσε να εγκαταλείψει τη Γερμανία εντός μηνός από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα καθίστατο οριστική. Το Landratsamt προέβαλε ως αιτιολογία της αποφάσεως αυτής το γεγονός ότι, από τον Σεπτέμβριο του 1991 και εντεύθεν, η Kadiman δεν συζούσε πλέον με τον σύζυγό της και, επομένως, δεν δικαιούνταν άδεια διαμονής με σκοπό τη συγκέντρωση της οικογένειας.
- 17 Η Kadiman άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή η οποία εκκρεμεί προς το παρόν ενώπιον του Bayerisches Verwaltungsgericht München. Στη συνέχεια, η Kadiman μετέβαλε το αρχικό της αίτημα και ζήτησε από το δικαστήριο αυτό να υποχρεώσει το Landratsamt Berchtesgadener Land να παρατείνει την ισχύ της αδειάς διαμονής της στη Γερμανία.
- 18 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Kadiman ισχυρίζεται ότι διέμενε νομίμως στη Γερμανία από τις 17 Μαρτίου 1990, ότι εργαζόταν νομίμως και συνεχώς και ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αντιβαίνουν στο άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80.
- 19 Το Bayerisches Verwaltungsgericht München έκρινε ότι η Kadiman δεν μπορούσε να επικαλεστεί τη γερμανική νομοθεσία προκειμένου να λάβει παράταση της αδειάς διαμονής της. Επιπλέον, έκρινε ότι το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, το οποίο αναγνωρίζει ορισμένα αυτοτελή δικαιώματα όσον αφορά την εργασία στους Τούρκους εργαζομένους που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, δεν μπορούσε να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω, καθόσον η Kadiman δεν είχε εργαστεί νομίμως επί τουλάχιστον ένα έτος στον ίδιο εργοδότη, όπως απαιτεί το άρθρο αυτό. Επομένως, η προσφυγή της Kadiman δεν μπορούσε να ευδοκιμήσει βάσει του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80.
- 20 Συναφώς, το Bayerisches Verwaltungsgericht München έκρινε ότι πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν κατά τη διάταξη αυτή απαιτείται το μέλος της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου απασχολούμενου εντός κράτους μέλους, στο οποίο έχει

επιτραπεί να ζήσει μαζί του, να ζει συνεχώς στο πλαίσιο οικογενειακής συμβίωσης με τον εν λόγω εργαζόμενο, ενόψει του ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, οι σύζυγοι Kadiman δεν ζουν πλέον κάτω από την ίδια στέγη από τον Σεπτέμβριο του 1991.

Το ως άνω δικαστήριο προβληματίζεται, δεύτερον, όσον αφορά τις επιπτώσεις των διακοπών της διαμονής της Kadiman στη Γερμανία από πλευράς του υπολογισμού της τριετούς νόμιμης διαμονής εντός του κράτους μέλους υποδοχής, που προβλέπει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80: συγκεκριμένα, για την συμπλήρωση τριετίας στην υπό κρίση περίπτωση, θα πρέπει, αφενός, να προστεθούν οι περίοδοι κατά τις οποίες η Kadiman διέμεινε νομίμως στη Γερμανία πριν και μετά την αναστολή της ισχύος της αδείας διαμονής της από τις 26 Ιανουαρίου έως τις 13 Μαΐου 1993 και, αφετέρου, να καθοριστεί αν οι τέσσερις μήνες κατά τους οποίους η Kadiman διέμεινε παρά τη θέλησή της στην Τουρκία, λόγω της υπεξαιρέσεως του διαβατηρίου της εκ μέρους του συζύγου της, μπορούν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο του υπολογισμού αυτού.

Θεωρώντας ότι η λύση της διαφοράς απαιτεί ερμηνεία του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, το Bayerisches Verwaltungsgericht München υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τρία προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Προϋποθέτει η εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας για την προώθηση της συνδέσεως ότι η οικογενειακή συμβίωση υφίσταται ακόμη κατά τον χρόνο της συνδρομής των λοιπών προϋποθέσεων;
- 2) Προϋποθέτει η εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 αδιάλειπτη τριετή νόμιμη διαμονή σε κράτος μέλος της Κοινότητας;
- 3) Πρέπει στο χρονικό διάστημα της τριετούς νόμιμης διαμονής υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 να συνυπολογισθεί η οικειοθελής ή αναγκαστική ενδιάμεση διαμονή επί πεντάμηνο στην Τουρκία;»

- 23 Προκαταρκτικώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα τρία προδικαστικά ερωτήματα αναφέρονται στην κατάσταση Τουρκίδας υπηκόου στην οποία, ως σύζυγο και, ως εκ τούτου, μέλος της οικογένειας Τούρκου διακινουμένου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, επιτράπη να ζήσει μαζί του στο εν λόγω κράτος μέλος και η οποία ζητεί εντός του κράτους μέλους αυτού παράταση της άδειας διαμονής της επικαλούμενη το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80. Το αιτούν δικαστήριο διαπίστωσε ότι η ενδιαφερομένη, καίτοι εργάστηκε νομίμως επί ορισμένο χρονικό διάστημα εντός του εν λόγω κράτους μέλους, δεν μπορεί να επικαλεστεί τα δικαιώματα τα οποία αναγνωρίζει το άρθρο 6 της αποφάσεως αυτής στους Τούρκους εργαζομένους που είναι ενταγμένοι στην αγορά εργασίας κράτους μέλους, καθόσον δεν πληροί τις προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής.

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 24 Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι οι σύζυγοι Kadiman, οι οποίοι είναι έγγαμοι από το 1985 και έζησαν κάτω από την ίδια στέγη στη Γερμανία από τις 17 Μαρτίου 1990, έπαυσαν να ζουν μαζί το αργότερο στις 4 Φεβρουαρίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία η Kadiman ενεγράφη ως κατοικούσα σε διεύθυνση διαφορετική από αυτή του συζύγου της.
- 25 Συνεπώς, προκειμένου να δοθεί λυσιτελής απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, πρέπει να εξεταστεί αν η έννοια της νόμιμης διαμονής επί τρία τουλάχιστον έτη, που περιέχεται στο άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, προϋποθέτει την ύπαρξη συμβιώσεως μεταξύ του Τούρκου εργαζομένου και της συζύγου του καθ' όλο το αναφερόμενο χρονικό διάστημα και αν οι εθνικές αρχές δικαιούνται να ανακαλέσουν την άδεια διαμονής της τελευταίας σε περίπτωση που δεν υφίσταται πλέον συμβίωση.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι, με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, ερωτάται κατ' ουσίαν αν το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 απαγορεύει στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να απαιτούν να κατοικούν τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου, τα οποία αφορά η διάταξη αυτή, μαζί με τον εν λόγω εργαζόμενο καθ' όλη την τριετία που προβλέπει η πρώτη περίπτωση του άρθρου αυτού προκειμένου να δικαιούνται άδεια διαμονής εντός του κράτους μέλους αυτού.

- 27 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει καταρχάς να παρατηρηθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, όπως και οι διατάξεις των άρθρων 6, παράγραφος 1, και 7, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως αυτής, καθιερώνουν με όρους σαφείς, ακριβείς και απαλλαγμένους αιρέσεων το δικαίωμα των μελών της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου, ο οποίος είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, να αποδέχονται, υπό την επιφύλαξη της προτεραιότητας που αναγνωρίζεται στους εργαζομένους των κρατών μελών, οποιαδήποτε προσφορά εργασίας εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό τουλάχιστον από τριετίας, καθώς και να αναλαμβάνουν ελεύθερα οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής τους εντός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου διαμένουν νομίμως τουλάχιστον από πενταετίας.
- 28 Συνεπώς, όπως τα άρθρα 6, παράγραφος 1 (βλ., ως πρώτη απόφαση, την απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, Sevince, Συλλογή 1990, σ. I-3461, σκέψη 26), και 7, δεύτερο εδάφιο (βλ. την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-355/93, Eroglu, Συλλογή 1994, σ. I-5113, σκέψη 17), το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 παράγει άμεσο αποτέλεσμα εντός των κρατών μελών, οπότε οι Τούρκοι υπήκοοι που πληρούν τις προϋποθέσεις του μπορούν να επικαλούνται απευθείας τα δικαιώματα που τους αναγνωρίζει η διάταξη αυτή.
- 29 Πρέπει, στη συνέχεια, να παρατηρηθεί ότι οι περίοδοι νόμιμης διαμονής ορισμένης διάρκειας, τις οποίες προβλέπει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, συνεπάγονται αναγκαστικά την ύπαρξη, υπέρ των μελών της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου στα οποία έχει επιτραπεί να ζήσουν μαζί του εντός του κράτους μέλους υποδοχής, δικαιώματος διαμονής κατά τη διάρκεια των περιόδων αυτών, καθόσον η μη αναγνώριση ενός τέτοιου δικαιώματος θα αναιρούσε την ίδια τη δυνατότητα που παρέχεται στους ενδιαφερομένους να διαμείνουν στο έδαφος του κράτους μέλους. Επιπλέον, χωρίς άδεια διαμονής, η χορήγηση στα εν λόγω μέλη της οικογένειας της αδείας να ζήσουν με τον Τούρκο εργαζόμενο στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής δεν θα είχε κανένα πρακτικό αποτέλεσμα.
- 30 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι ναι μεν οι κοινωνικές διατάξεις της αποφάσεως 1/80, στις οποίες ανήκει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, συνιστούν ένα επιπλέον βήμα προς την υλοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, εμπνεόμενες από τα άρθρα 48, 49 και 50 της Συνθήκης, και, ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε απαραίτητο να εφαρμόσει κατ' αναλογία, στο μέτρο του δυνατού, στους Τούρκους εργαζομένους που αρύονται δικαιώματα από την απόφαση αυτή τις αρχές που έχει δεχθεί στο πλαίσιο των εν λόγω άρθρων

της Συνθήκης (βλ. αποφάσεις της 6ης Ιουνίου 1995, C-434/93, Bozkurt, Συλλογή 1995, σ. I-1475, σκέψεις 14, 19 και 20, και της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-171/95, Tetik, Συλλογή 1997, σ. I-329, σκέψη 20), ωστόσο, στο παρόν στάδιο εξέλιξως του δικαίου, οι Τούρκοι υπήκοοι δεν έχουν το δικαίωμα να κυκλοφορούν ελεύθερα στο εσωτερικό της Κοινότητας, αλλά έχουν μόνον ορισμένα δικαιώματα στο κράτος μέλος υποδοχής, στο έδαφος του οποίου εισήλθαν και εργάστηκαν νομίμως κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου (προμνησθείσα απόφαση Tetik, σκέψη 29), ή, προκειμένου για μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου, τους επιτρέπει να ζήσουν μαζί με τον εν λόγω εργαζόμενο και διέμειναν νομίμως επί το χρονικό διάστημα που προβλέπουν οι δύο περιπτώσεις του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο.

31 Εξάλλου, από πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1992, C-237/91, Kus, Συλλογή 1992, σ. I-6781, σκέψη 25) προκύπτει ότι η απόφαση 1/80 δεν υπεισέρχεται στο πεδίο της αρμοδιότητας των κρατών μελών να ρυθμίζουν τόσο την είσοδο στην επικράτεια τους των Τούρκων υπηκόων όσο και τις προϋποθέσεις της πρώτης τους απασχολήσεως, αλλά ρυθμίζει απλώς, στο άρθρο 6, την κατάσταση των Τούρκων εργαζομένων που έχουν ήδη ενταχθεί νομίμως στην αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής.

32 Ομοίως, όσον αφορά το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, η απόφαση αυτή προβλέπει δικαίωμα των μελών της οικογένειας του Τούρκου εργαζομένου που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους να καταλάβουν θέση εργασίας αφού έχουν διαμείνει νομίμως στο κράτος αυτό επί ορισμένο χρονικό διάστημα, χωρίς ωστόσο να επηρεάζει την αρμοδιότητα του συγκεκριμένου κράτους μέλους να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να ζήσουν μαζί με τον Τούρκο εργαζόμενο που εργάζεται νομίμως εντός του κράτους αυτού, να ρυθμίζει τη διαμονή τους έως τον χρόνο κατά τον οποίο αποκτούν δικαίωμα αποδοχής οποιαδήποτε προσφοράς εργασίας και, ενδεχομένως, να τους επιτρέπει, υπό προϋποθέσεις που το ίδιο καθορίζει, να εργάζονται πριν από τη λήξη της αρχικής τριετίας την οποία προβλέπει η πρώτη περίπτωση.

33 Όσον αφορά, ειδικότερα, τη διαμονή του μέλους της οικογένειας στη διάρκεια της αρχικής τριετίας, της οποίας άπτεται η διαφορά της κύριας δίκης, πρέπει να διευκρινιστεί ότι ναι μεν, όπως προκύπτει από τη σκέψη 29 της παρούσας αποφάσεως, το κράτος μέλος που επέτρεψε στον ενδιαφερόμενο να εισέλθει στο έδαφός του για να ζήσει με τον Τούρκο εργαζόμενο δεν μπορεί να του αρνηθεί, στη συνέχεια, το δικαίωμα διαμονής στο πλαίσιο της

οικογενειακής συμβιώσεως, ωστόσο, το εν λόγω κράτος μέλος διατηρεί τη δυνατότητα να εξαρτά αυτό το δικαίωμα διαμονής από προϋποθέσεις ικανές να εξασφαλίσουν ότι η παρουσία του μέλους της οικογένειας στην επικράτεια του συμβιβάζεται με το πνεύμα και με τον σκοπό του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80.

34 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η διάταξη αυτή αποσκοπεί στη διευκόλυνση της εργασίας και της διαμονής του Τούρκου εργαζομένου που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, εξασφαλίζοντας τη διατήρηση των οικογενειακών δεσμών του εντός του κράτους αυτού.

35 Από την οπτική αυτή γωνία, η διάταξη αυτή προβλέπει, σε μια πρώτη φάση, τη δυνατότητα να επιτραπεί στα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ο οποίος είναι ήδη ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους να εγκατασταθούν και να ζήσουν μαζί του στο πλαίσιο της οικογενειακής συμβιώσεως. Προκειμένου να ενισχύσει τη μόνιμη ένταξη του οικογενειακού κυττάρου του Τούρκου διακινουμένου εργαζομένου στο κράτος μέλος υποδοχής, η διάταξη αυτή αναγνωρίζει, επιπλέον, στα εν λόγω μέλη της οικογένειας το δικαίωμα, μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, να εργάζονται εντός του κράτους αυτού.

36 Έτσι, το σύστημα που εγκαθιδρύει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, αποσκοπεί στη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών για τη συγκέντρωση της οικογένειας στο κράτος μέλος υποδοχής, επιτρέποντας, καταρχάς, την παρουσία των μελών της οικογένειας κοντά στον διακινούμενο εργαζόμενο και, στη συνέχεια, ενισχύοντας τη θέση τους με την αναγνώριση του δικαιώματος προσβάσεως σε θέση εργασίας εντός του κράτους αυτού.

37 Συνεπώς, ενόψει του πνεύματος και του σκοπού της, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιορίζεται να επιβάλει στο κράτος μέλος υποδοχής την υποχρέωση να επιτρέψει στο μέλος της οικογένειας να εισέλθει στην επικράτεια του για να συναντήσει τον Τούρκο εργαζόμενο, χωρίς ωστόσο να πρέπει ο ενδιαφερόμενος να συνεχίσει να κατοικεί πράγματι στο κράτος αυτό μαζί με τον διακινούμενο εργαζόμενο επί όσο χρονικό διάστημα δεν έχει ο ίδιος το δικαίωμα προσβάσεως στην αγορά εργασίας.

- 38 Μια τέτοια ερμηνεία όχι μόνον θα έθιγε σοβαρά τον σκοπό της συγκεντρώσεως της οικογένειας, τον οποίο επιδιώκει η διάταξη αυτή, αλλά θα συνεπαγόταν και τον κίνδυνο να καταστρατηγήσουν οι Τούρκοι υπήκοοι τις αυστηρότερες διατάξεις του άρθρου 6 καταχρώμενοι, ιδίως με τη σύναψη λευκών γάμων, των ευνοϊκών όρων του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο.
- 39 Πράγματι, ενώ το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 εξαρτά την προοδευτική αναγνώριση δικαιωμάτων όσον αφορά την πρόσβαση του Τούρκου διακινουμένου εργαζομένου σε θέσεις απασχολήσεως από την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος είναι ήδη ενταγμένος στην νόμιμη αγορά εργασίας του συγκεκριμένου κράτους μέλους, το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, ρυθμίζει τα δικαιώματα προσβάσεως στην εργασία των μελών της οικογένειας του Τούρκου εργαζομένου αποκλειστικά σε συνάρτηση με τη διάρκεια της διαμονής τους εντός του κράτους μέλους υποδοχής. Αντιστρόφως, το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, ορίζει ρητώς ότι στο μέλος της οικογένειας πρέπει να έχει επιτραπεί να «ζήσει μαζί» με τον Τούρκο εργαζόμενο που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους αυτού, ενώ το άρθρο 6 δεν εξαρτά την αναγνώριση των δικαιωμάτων που παρέχει στον εργαζόμενο από τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αποκτήθηκε το δικαίωμα εισόδου και διαμονής (βλ., μεταξύ άλλων, την προμνησθείσα απόφαση Kus, σκέψη 21).
- 40 Όμως, σε περιπτώσεις όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης, όπου ο Τούρκος υπήκοος δεν μπορεί να προβάλει παρά μόνον την ιδιότητά του ως μέλους της οικογένειας διακινουμένου εργαζομένου υπό την έννοια του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, διότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις προκειμένου να επικαλεστεί, αυτοτελώς, τα δικαιώματα που προβλέπονται από το άρθρο 6, παράγραφος 1, η πρακτική αποτελεσματικότητα του εν λόγω άρθρου 7 επιβάλλει, όπως υπογραμμίζεται στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, να εκδηλωθεί η συγκέντρωση της οικογένειας, προς χάριν την οποίας επετράπη η είσοδος του ενδιαφερομένου στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους μέλους, επί ένα χρονικό διάστημα με την πραγματική συγκατοίκηση στο πλαίσιο οικογενειακής συμβιώσεως με τον εργαζόμενο.
- 41 Συνεπώς, η απόφαση 1/80 δεν απαγορεύει καταρχήν στις αρχές κράτους μέλους να εξαρτούν την παράταση της ισχύος της αδείας διαμονής μέλους της οικογένειας, στο οποίο επετράπη να ζήσει μαζί με τον Τούρκο εργαζόμενο εντός του κράτους μέλους αυτού προς τον σκοπό της συγκεντρώσεως της οικογένειας, από την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος συμβιώνει πράγματι με τον εν λόγω εργαζόμενο καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας που προβλέπει η πρώτη περίπτωση του πρώτου εδαφίου του άρθρου 7 της εν λόγω αποφάσεως.

42 Όπως υποστήριξε πειστικά η Επιτροπή, αυτό δεν θα ίσχυε μόνον αν από αντικειμενικές περιστάσεις εδικαιολογείτο να μην κατοικούν ο διακινούμενος εργαζόμενος και το μέλος της οικογένειάς του κάτω από την ίδια στέγη στο κράτος μέλος υποδοχής. Αυτό θα συνέβαινε ιδίως αν η απόσταση μεταξύ της κατοικίας του εργαζομένου και του τόπου εργασίας του μέλους της οικογένειάς του ή του κέντρου επαγγελματικής κατάρτισεως στο οποίο φοιτά το μέλος αυτό υποχρέωναν τον ενδιαφερόμενο να διατηρεί χωριστή κατοικία.

43 Σε περιπτώσεις όπως αυτή της προσφεύγουσας της κύριας δίκης, εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο, μόνο αρμόδιο να διαπιστώσει και να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της οποίας επιλαμβάνεται, να κρίνει κατά πόσον συντρέχουν τέτοιες αντικειμενικές περιστάσεις ικανές να δικαιολογήσουν τη χωριστή διαβίωση του Τούρκου διακινουμένου εργαζομένου και του μέλους της οικογένειάς του.

44 Ενόψει όλων των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 δεν απαγορεύει καταρχήν στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να απαιτούν από τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου, τα οποία εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής, να κατοικούν μαζί του καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας που προβλέπει η πρώτη περίπτωση του άρθρου αυτού ώστε να τους αναγνωριστεί δικαίωμα διαμονής εντός του κράτους μέλους αυτού. Ωστόσο, αντικειμενικές περιστάσεις μπορούν να δικαιολογήσουν τη χωριστή διαβίωση του εν λόγω μέλους της οικογένειας από τον Τούρκο διακινούμενο εργαζόμενο.

Επί του δευτέρου και του τρίτου ερωτήματος

45 Με το δεύτερο και το τρίτο ερώτημα, τα οποία επιβάλλεται να εξεταστούν μαζί, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι το ενδιαφερόμενο μέλος της οικογένειας υποχρεούται να διαμείνει αδιαλείπτως επί τριετία εντός του κράτους μέλους υποδοχής. Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν πρέπει να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο του υπολογισμού της τριετούς νόμιμης διαμονής υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, αφενός, η μη ηθελημένη

διαμονή τεσσάρων περίπου μηνών του ενδιαφερομένου στη χώρα καταγωγής του και, αφετέρου, η περίοδος κατά την οποία ανεστάλη η ισχύς της άδειας διαμονής του εντός του κράτους μέλους υποδοχής.

- 46 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι σκοπός του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, είναι να ευνοήσει την πραγματική συγκέντρωση, εντός του κράτους μέλους υποδοχής, του Τούρκου εργαζομένου και των μελών της οικογένειάς του και, επομένως, οι εθνικές αρχές μπορούν, καταρχήν, να απαιτήσουν να κατοικούν τα μέλη της οικογένειας κάτω από την ίδια στέγη με τον διακινούμενο εργαζόμενο καθ' όλη την αρχική τριετία (βλ., ειδικότερα, σκέψεις 37, 38, 41 και 44 της παρούσας αποφάσεως).
- 47 Τόσο από το πνεύμα όσο και από τον σκοπό της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το μέλος της οικογένειας οφείλει, καταρχήν, να διαμείνει αδιαλείπτως καθ' όλη αυτή την τριετία μαζί με τον Τούρκο εργαζόμενο.
- 48 Ωστόσο, η ερμηνεία αυτή δεν εμποδίζει τον ενδιαφερόμενο να απουσιάσει από την κοινή κατοικία επί ένα εύλογο χρονικό διάστημα και για θεμιτούς λόγους, παραδείγματος χάριν ευρισκόμενος σε διακοπές ή επισκεπτόμενος την οικογένειά του στη χώρα καταγωγής του. Πράγματι, τέτοιες βραχείας διάρκειας διακοπές της συμβιώσεως, οι οποίες πραγματοποιούνται χωρίς πρόθεση εγκαταλείψεως της κοινής κατοικίας στο κράτος μέλος υποδοχής, πρέπει να εξομοιώνονται προς περιόδους κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο μέλος της οικογένειας ζει πράγματι με τον Τούρκο εργαζόμενο.
- 49 Το ίδιο πρέπει, κατά μείζονα λόγο, να ισχύσει για διαμονή βραχύτερη των έξι μηνών, την οποία ο ενδιαφερόμενος πραγματοποίησε στη χώρα καταγωγής του, εφόσον η εκεί παραμονή του δεν εξηρτάτο από τη θέλησή του.
- 50 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρεμβαλλόμενες διαμονές αυτού του είδους πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον υπολογισμό της τριετούς νόμιμης διαμονής υπό την έννοια του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80.

51 Όσον αφορά τον περιορισμό της διάρκειας ισχύος της άδειας διαμονής του μέλους της οικογένειας του Τούρκου εργαζομένου στο κράτος μέλος υποδοχής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι είναι μεν αληθές ότι τα κράτη μέλη παραμένουν αρμόδια να καθορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το εν λόγω μέλος της οικογένειας μπορεί να εισέλθει και να παραμείνει στην επικράτειά τους έως ότου αποκτήσει δικαίωμα αποδοχής οποιασδήποτε προσφοράς εργασίας (βλ. σκέψεις 32 και 33 της παρούσας αποφάσεως), τα δικαιώματα, ωστόσο, που παρέχει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, στα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου αναγνωρίζονται από τη διάταξη αυτή υπέρ των δικαιούχων ανεξαρτήτως της χορηγήσεως, εκ μέρους των αρχών του κράτους μέλους υποδοχής, ειδικού διοικητικού εγγράφου, όπως είναι η άδεια διαμονής (βλ. κατ' αναλογία όσον αφορά το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, την προμνησθείσα απόφαση *Bozkurt*, σκέψεις 29 και 30).

52 Πρέπει να προστεθεί ότι, σε καταστάσεις όπως αυτή που αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης, η ισχύς της άδειας διαμονής που χορηγείται στο ενδιαφερόμενο μέλος της οικογένειας αναστέλλεται μόνο για βραχύ χρονικό διάστημα, ο δε περιορισμός αυτός αίρεται με τη χορήγηση νέας άδειας διαμονής, χωρίς οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους υποδοχής να αμφισβητήσουν, για τον λόγο αυτόν, τη νομιμότητα της διαμονής του ενδιαφερομένου στο εθνικό έδαφος.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο ενδιαφερόμενος δεν είχε άδεια διαμονής δεν είναι ικανό να επηρεάσει την προθεσμία των τριών ετών που προβλέπεται από το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80.

54 Ενόψει των ανωτέρω, στο δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι το ενδιαφερόμενο μέλος της οικογένειας υποχρεούται καταρχήν να διαμείνει αδιαλείπτως επί τριετία στο κράτος μέλος υποδοχής. Ωστόσο, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, για τον υπολογισμό της τριετούς νόμιμης διαμονής υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, μη ηθελη-

μένη διαμονή, βραχύτερη των έξι μηνών, την οποία ο ενδιαφερόμενος πραγματοποίησε στη χώρα καταγωγής του. Το αυτό ισχύει για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο το ενδιαφερόμενο άτομο δεν είχε ισχύουσα άδεια διαμονής, εφόσον οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους υποδοχής δεν αμφισβήτησαν για τον λόγο αυτόν τη νομιμότητα της διαμονής του ενδιαφερομένου στο εθνικό έδαφος, αλλά, αντιθέτως, του χορήγησαν νέα άδεια διαμονής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 55 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση, η Γαλλική Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκλυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 14ης Ιουνίου 1995 το Bayerisches Verwaltungsgericht München, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, την οποία έλαβε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, όσον αφορά την προώθηση της συνδέσεως, δεν απαγορεύει καταρχήν στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να απαιτούν από τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου, τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο

εφαρμογής της διατάξεως αυτής, να κατοικούν μαζί του καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας που προβλέπει η πρώτη περίπτωση του άρθρου αυτού ώστε να τους αναγνωριστεί δικαίωμα διαμονής εντός του κράτους μέλους αυτού. Ωστόσο, αντικειμενικές περιστάσεις μπορούν να δικαιολογήσουν τη χωριστή διαβίωση του εν λόγω μέλους της οικογένειας από τον Τούρκο διακινούμενο εργαζόμενο.

- 2) Το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι το ενδιαφερόμενο μέλος της οικογένειας υποχρεούται καταρχήν να διαμείνει αδιαλείπτως επί τριετία στο κράτος μέλος υποδοχής. Ωστόσο, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, για τον υπολογισμό της τριετούς νόμιμης διαμονής υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, μη ηθελημένη διαμονή, βραχύτερη των έξι μηνών, την οποία ο ενδιαφερόμενος πραγματοποίησε στη χώρα καταγωγής του. Το αυτό ισχύει για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο το ενδιαφερόμενο άτομο δεν είχε ισχύουσα άδεια διαμονής, εφόσον οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους υποδοχής δεν αμφισβήτησαν για τον λόγο αυτόν τη νομιμότητα της διαμονής του ενδιαφερομένου στο εθνικό έδαφος, αλλά, αντιθέτως, του χορήγησαν νέα άδεια διαμονής.

Mancini

Murray

Kapteyn

Ragnemalm

Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Απριλίου 1997.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass

G. F. Mancini